

lemmer. Dette Nævn skal tiltræde Menighedsraadet, og dette forstærkede Menighedsraad skal da gøre en Indstilling.

Jeg mener, at man opnaar herved to Ting. Man opnaar ved at lade det faste Organ for Sognemenighed n, altsaa Menighedsraadet, være medvirkende, at der bliver Kontinuitet i Udviklingen, og man opnaar ved at forstærke dette permanente Organ med et Nævn, valgt i det givne Øjeblik, at faa ind i Overvejelserne angaaende det store Spørgsmaal, som det jo er for en Sognemenighed, naar den skal have en ny Præst, de Strømninger, der i Øjeblikket gøre sig gældende i det kirkelige Liv i Menigheden. Paa dette Punkt skiller — ville ærede Medlemmer nok se — det foreliggende Forslag sig stærkt fra tidligere Forslag. I dem var det Menighedsraadene, der indstillede. Nu har Menighedsraadet den Opgave, naar der foreligger noget saa vigtigt som Indstillingen til Præsteembedet, at kalde paa Sognemenigheden og i Forbindelse med det Nævn, der er valgt af Menighedsrådet, at foretage Indstillingen. Indstillingen skal foregaa paa lignende Maade som tidligere. Der indstilles tre, de skulle indstilles i Rækkefølge, og kun, hvis hele Nævnet ved første Afstemning er enigt om at give en bestemt Mand alle deres Stemmer, skal vedkommende af Ministeriet indstilles til kongelig Udnævnelse.

Dette er de tre Opgaver, som det Organ, det foreliggende Menighedsraadsforslag har tænkt sig skabt for Sognemenigheden, skulde have.

Saa bliver Spørgsmaalet: Hvem skal saa vælge dette Organ, hvordan skal det fremgaa? Her er det jeg mener at kunne hævde med fuld Sandhed, at naar man ser paa de tre Opgaver, som Organet skal have, kommer man, naar Talen bliver om, hvordan det skal fremgaa, ikke til at berøre det brændende Spørgsmaal om en Forfatning for Kirken; thi de Opgaver, som jeg har omtalt, ere — det ville jo dog alle indrømme — Virksomheder, der maa finde Sted i en hvilken som helst Sognemenighed, alt det ydre skal jo passes. Der skal jo dog ogsaa indkaldes og ledes, naar Menighedsrådet skal afgive sit Skøn over indre kirkelige Forandringer. Og naar Talen bliver om en ny Embedsbesættelse, ja, saa maa — som jeg før nævned — i Kraft af den Udvikling, der har fundet Sted, nødvendigvis Sognemenigheden, der lønner og bruger den Mand, have en bestemmende Indflydelse, efter Lovforslaget have Indstillingsret. Ja, jeg gaar ikke i Detailler, saa jeg haaber ikke, det høje Ting tager mig det ilde op,

at jeg f. Eks. ikke har nævnt nøjere, at af de Ansøgninger, der ere indgivne, sender Ministeriet kun et Udvalg til Sognemenighederne. Jeg maa nemlig have Lov til at gaa ud fra — for ikke at trætte det høje Ting med Gentagelser —, at dette høje Tings Medlemmer ere bekendte med Forslaget og de indgaaende Forhandlinger, der have fundet Sted i det andet Ting. —

De tre Opgaver maa altsaa røgtes, og det ganske uanset om man faar det, der i Regelen er betegnet ved en Forfatning for Kirken. Ja, jeg maa sige som min personlige Mening, at jeg tror ikke, en Forfatning med en Kirkedag med en Virkning, som man kan ønske sig i kirkelig og kristelig Henseende, har hjemme noget andet Sted end i Frikirken. Indenfor en Kirkedag, et faststaaende kirkeligt Udvalg, en højere kirkelig Instans ville jo alle de konfessionelle Spørgsmaal, som Tiden er saa rig paa, komme frem. De ville skabe store Modsætninger, tilspidsede Situationer, de ville hidføre en Fare for Sprængning, saaledes at den Udvikling standsedes, som vi have haft her i Landet, og som har betegnet en Taalsomhed fra de forskellige Retningers Side overfor hinanden, naar man da havde det fælles Grundlag med Hensyn til Bekendelse og Lære at staa paa. Og saa endelig, som et Medlem af Kirkeraadet, der nu ogsaa er Medlem af dette høje Ting, har udtalt: Saa-dan en Kirkedag burde have et Veto og ikke bare være raadgivende. Naar man tænker sig en Kirkedag fremgaaet paa den Vis, at den skulde være i Besiddelse af Menighedens Røst, som man ogsaa tidt siger det, og denne Kirkedag udtaler noget som sin Villie, saa maa virkelig Staten ikke kunne staa ved Siden, af og sige: Nej Tak, dette mene vi ikke. Men dette kan kun finde Sted, hvor der er Tale om Frikirke.

Hvad jeg foreslaar med dette Organ for Sognemenighederne, berører saaledes ikke det andet store Spørgsmaal. Hvad man ad Frivillighedens Vej kan naa med Hensyn til Samling, med Hensyn til at skabe et Organ for kirkeligt Liv i Folkekirken, det er noget andet. Men det, der er Tale om her, er blot at ordne Sognemenighedernes Funktioner paa det kirkelige Omraade. Hvem skal saa vælge dette sognekirkelige Organ? Ja, jeg ved ikke, om jeg tør sige: Det skulle naturligvis alle de Medlemmer af den danske Folkekirke, som man ikke sætter uden for. Hvem skulde dog i en Folkekirke være Vælgere, naar det ikke skulde være de Folkekirke-